

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 2Svk/5/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8023200206
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Trenčan
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:8023200206.1

Uznesenie

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Mariána Trenčana a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD., v právnej veci žalobcu (v kasačnom konaní sťažovateľ): Igor Bilanovič - I.B.+, IČO: 329 377 76, miesto podnikania: Pavlovičovo námestie 3862/45, 080 01 Prešov, právne zastúpeného: Mgr. Marek Tauber, advokát so sídlom Hviezdoslavova 11, 052 01 Spišská Nová Ves, proti žalovanému: Krajský súd v Prešove, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Správneho súdu v Košiciach č. k. PO-4Sa/10/2023-186 zo dňa 24. októbra 2023, ECLI:SK:SpSKE:2023:8023200206.1, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- II. Účastníkom konania sa právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

I. Konanie pred správnym súdom po rozhodnutí NSS SR o postúpení veci

1. Žalobou podanou dňa 13.09.2022 na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky označenou ako „Správna žaloba podľa tretej časti správneho súdneho poriadku SPRÁVNA ŽALOBA PROTI INÉMU ZÁSAHU ORGÁNU VEREJNEJ SPRÁVY“ sa žalobca domáhal ochrany pred nezákonným pridelením súdneho prípadu dňa 11.10.2021 orgánmi riadenia a správy Krajského súdu Prešov vo veci vedenej pod sp. zn. 7Cob 46/2021 senátu 7Cob - predsedu JUDr. Jozef Angeloviča. V žalobných bodoch vyslovil svoj právny záver o tom, že k nezákonnému prideleniu veci došlo na základe porušenia zákona a na základe nezákonného rozvrhu práce pre rok 2021, v spojení s nesplnením podmienky náhodného výberu podľa § 51 ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch (ďalej len „zákon o súdoch“).

2. V súvislosti s uvedeným poukazoval v žalobe na skutočnosť, že z časového údaju v potvrdení o pridelení veci (9:37:08 hod.) a v potvrdení o generovaní náhodného výberu (9:37:50 hod.) vyplýva, že vec bola pridelená skôr, ako bol generovaný náhodný výber senátu, a že nesprávnym kreovaním senátov (kreovaných päť obchodnoprávných senátov zo šiestich členov obchodnoprávneho kolégia namiesto dvoch senátov) došlo k prijatiu nezákonného rozvrhu práce za rok 2021, a to v časti Príloha č. 13.

3. Žalobca požiadal Najvyšší správny súd SR o priznanie odkladného účinku žalobe a o vydanie rozsudku, ktorým súd zruší pridelenie veci sp. zn. 7Cob 46/2021 čas 9:37:08 na Krajskom súde Prešov senátu 7Cob - predsedu JUDr. Jozefa Angeloviča a vráti celú záležitosť Krajskému súdu Prešov na opätovné pridelenie zákonného sudcu.

4. Uznesením č. k. 13SžNSS/1/2023-153 zo dňa 22.03.2023 Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „uznesenie NSS SR o postúpení veci“) postúpil vec Krajskému súdu v Prešove ako súdu vecne a miestne príslušnému.

5. S účinnosťou ku dňu 01.06.2023 začal svoju činnosť Správny súd v Košiciach. V súlade s § 3 ods. 3 písm. c) zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, výkon súdnictva prešiel z Krajského súdu v Košiciach a z Krajského súdu v Prešove na Správny súd v Košiciach vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.06.2023 daná

právomoc správnych súdov. Od 01.06.2023 bol teda na konanie v predmetnej veci príslušný Správny súd v Košiciach.

6. Správny súd podanú správnu žalobu podľa § 98 ods. 1 písm. g) zákona č. 162/2015 Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) uznesením sp. zn. PO-4Sa/10/2023 zo dňa 24. októbra 2023 (ďalej aj ako „napadnuté uznesenie“) odmietol z dôvodu jej neprípustnosti. Odkazujúc na negatívne vymedzenie predmetu prieskumu v rámci správneho súdnictva podľa § 7 písm. b) SSP dôvodil tým, že pokiaľ sa žalobca domáhal ochrany pred nezákonným pridelením veci orgánmi riadenia a správy Krajského súdu Prešov vo veci 7Cob 46/2021 senátu 7Cob s riadiacim predsedom senátu JUDr. Jozefom Angelovičom dňa 11.10.2021 čas 9:37:08, ide zjavne o správny akt orgánu verejnej správy, ktorý nemá povahu rozhodnutia o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby.

II. Kasačná sťažnosť, vyjadrenie žalovaného

A)

7. Sťažovateľ zastúpený advokátom podal včas kasačnú sťažnosť proti dotknutému uzneseniu krajského súdu z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f), g), h), i), j) SSP. Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie a vrátiť vec správneému súdu na ďalšie konanie.

8. Kasačný súd v stručnosti rekapituluje námietky sťažovateľa:

- správny súd odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom, a to neposkytnutím odpovede na otázku, ktorý iný orgán a akými prostriedkami poskytne sťažovateľovi súdnu ochranu, keď správnu žalobu odmietol,

- správny súd rozhodol o neprípustnosti podanej správnej žaloby aj napriek skutočnosti, že uznesením NSS SR o postúpení veci bol súdom vyššieho stupňa zaviazaný konať,

- zákonnosť pridelenia veci má vplyv aj na skutočnosť, či vo veci koná zákonný sudca, a preto pridelenie veci zákonnému sudcovi nemožno vnímať ani označiť ako opatrenie upravujúce vnútorné pomery Krajského súdu v Prešove. V uvedenom vidí nesprávne právne posúdenie veci zo strany správneho súdu, zdôrazňujúc pritom, že kasačný súd v minulosti opakovane jasne vymedzil definičné znaky iného zásahu orgánu štátnej správy (napr. v rozsudku sp. zn. 1Sžk/31/2020 z 27.10.2021), ku ktorému malo dôjsť popisovaným postupom žalovaného,

- sťažovateľ odkazuje na časť nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III ÚS 287/2020 (a na odlišné stanovisko jedného zo sudcov k jeho odôvodneniu), kde ÚS SR formuloval záver o tom, že práve náhodný výber je jednou zo záruk proti prípadnému zneužitiu systému pridelovania zákonných sudcov na základe svojvoľe alebo ľubovôle toho-ktorého súdneho funkcionára,

- správny súd odmietnutím správnej žaloby nevyvodil záver z nesprávneho pridelenia veci vedenej na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 7Cob/46/2021, čím nenapravil nezákonné pridelenie veci dotknutému senátu,

- správny súd aj napriek výslovnej žiadosti sťažovateľa vo veci nenariadil pojednávanie, čím mu odňal možnosť konať pred súdom.

9. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti poukazuje na stanovisko k podanej správnej žalobe, ktorého obsahu sa naďalej pridržiava. Stručne popisuje predmet konania, účel správneho súdnictva a vyzdvihuje potrebu primárneho skúmania naplnenia procesných podmienok konania, medzi ktoré, okrem iného, patrí aj otázka právomoci či príslušnosti správneho súdu na konanie. V tejto súvislosti konštatuje, že do kompetencie správneho súdu nemôže patriť preskúmavanie procesu pridelenia sporovej obchodnoprávnej veci pre účely jej vybavenia príslušným sudcom či senátom všeobecného súdu. Má za to, že nešlo o postup, ktorým sa rozhodovalo v správnom konaní, a ústavným zásadám či ustanoveniam § 1 a § 2 SSP nezodpovedá rozšírenie právomoci správneho súdu aj na vyhodnocovanie otázok zákonného sudcu (senátu) určeného pre príslušné súdne sporové konanie. Činnosť správneho súdu podľa žalovaného nemôže nahrádzať obsah kompetencie dovolacieho, resp. ústavného súdu. Uzatvára, že správny súd správne podanú žalobu odmietol pre nesplnenie procesných podmienok pre jej vecné vybavenie. Zároveň v reakcii na jeden zo sťažnostných bodov dodáva, že ak správny súd vec vybavoval len z pohľadu splnenia procesných podmienok, nemusel vo veci ani nariadovať pojednávanie. Sťažovateľom označený nález Ústavného súdu SR a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sú podľa jeho názoru bez akejkoľvek relevancie pre posudzovanú vec.

10. Sťažovateľ v replike k vyjadreniu žalovaného prezentuje výklad jeho obsahu tým spôsobom, že Krajský súd v Prešove vlastne pripustil, že pridelovanie vecí je súčasťou rozhodovacej právomoci priamo senátov tohto súdu, nie orgánov riadenia a správy tohto súdu. Žalovaný bol povinný prideliť spornú vec orgánmi riadenia a správy súdu, a nie umožniť pridelovanie vecí senátmi ako súčasť ich rozhodovacej právomoci. Podotkol, že orgán riadenia a správy súdu je orgánom verejnej moci a

dohľad nad jeho činnosťou vykonáva Ministerstvo spravodlivosti SR ako ústredný orgán verejnej moci, a to prostredníctvom odboru dohľadu nad súdnictvom. Opätovne poukazuje na uznesenie NSS SR o postúpení vecí, ktorého obsah interpretuje ako pokyn súdu vyššej inštancie pre správny súd, aby vo veci konal. V samostatnom podaní zároveň žiada o zažurnalizovanie originálu tohto uznesenia do súdneho spisu k aktuálne prejednávanej veci.

I. Právne posúdenie veci kasačným súdom

11. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (ďalej „kasačný súd“ alebo „najvyšší správny súd“) preskúmal napadnuté uznesenie v medziach sťažnostných bodov, ktorými bol viazaný (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c), ods. 2, § 453 ods. 2 SSP), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná, a preto túto podľa § 461 SSP zamietol.

12. Z procesného hľadiska bol kasačný súd v zásade postavený pred otázku, či správny súd postupoval v súlade so zákonom, keď ako neprípustnú odmietol správnu žalobu označenú sťažovateľom ako žaloba proti inému zásahu orgánu verejnej správy, ktorého pôvodcom mal byť Krajský súd v Prešove. Zásah mal spočívať v nezákonnom pridelení obchodnoprávnej veci sp. zn. 7Cob 46/2021 dňa 11.10.2021 senátu 7Cob - predsedu JUDr. Jozefa Angeloviča.

13. Sťažovateľ v rámci textu kasačnej sťažnosti opakovane akcentuje, že správny súd bol uznesením kasačného súdu o postúpení veci zaviazaný konať a rozhodnúť o existencii iného zásahu zo strany Krajského súdu v Prešove do práv sťažovateľa. Kasačný súd preskúmavajúc napadnuté uznesenie správneho súdu o odmietnutí onej žaloby uvádza, že sťažovateľ si postupujúce uznesenie najvyššieho správneho súdu nesprávne interpretuje. Nakoľko žaloba bola pôvodne podaná na najvyšší správny súd, tento v súlade s § 18 ods. 2 SSP postúpil vec príslušnému (v tom čase) krajskému súdu z dôvodu, že on sám o nej nebol oprávnený rozhodnúť z dôvodu nedostatku vecnej príslušnosti. Ak najvyšší správny súd rozhodol o postúpení veci na ďalšie konanie v tom čase vecne a miestne príslušnému Krajskému súdu v Prešove, nekonštatoval tým (a ani nemohol) prípustnosť žaloby a nezaviazal krajský súd konať určitým spôsobom, ako si to mylne vykladá sťažovateľ, len naložil so žalobou spôsobom predpokladaným príslušným ustanovením SSP, a to práve z dôvodu nedostatku vecnej príslušnosti o takto doručenej žalobe rozhodnúť. Argumentácia sťažovateľa v tomto smere, odkazujúc pritom na porušenie viazanosti rozhodnutím, resp. pokynom súdu vyššej inštancie, preto nenachádza opodstatnenie.

14. Vo vzťahu k povahe rozvrhu práce kasačný súd poukazuje na ustanovenie § 50 a nasl. zákona o súdoch, ktoré rozvrh práce definuje ako akt riadenia predsedu súdu smerom k organizácii práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok. Jednou z obsahových náležitostí rozvrhu práce je určenie senátov/sudcov poverených vybavovaním jednotlivých druhov vecí, ktoré došli na súd, s uvedením predsedu senátu a ďalších sudcov; v prípade že je senát zložený z viacerých predsedov senátov určených do toho istého senátu, rozvrh práce určí, ktorý z nich riadi a organizuje činnosť senátu. Žiadnu podrobnejšiu reguláciu k zloženiu senátov, napr. k možnosti toho istého sudcu byť členom viacerých senátov, zákon neupravuje. Zákon o súdoch tiež zakotvuje pravidlo, že veci určené podľa predmetu konania sa v súlade s rozvrhom práce prideliť jednotlivým senátom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí, pričom podmienka náhodného výberu je splnená vtedy, ak sa má vec prideliť jednému z aspoň dvoch senátov (§ 51 ods. 2 zákona o súdoch).

15. Rozvrh práce je svojou podstatou interným opatrením organizačnej povahy, ktoré vydáva predseda súdu na základe zákonného zmocnenia ako orgán riadenia a správy súdu v oblasti výkonu súdnictva. Je určený predovšetkým sudcom a zamestnancom daného súdu, ktorých prácu organizuje, a s ohľadom na jeho povinné zverejňovanie na webovej stránke súdu zároveň slúži ako prostriedok informovania verejnosti o organizačných pravidlách fungovania súdu. Predseda súdu ho vydáva a priebežne reviduje v osobitnom, zákonom predpokladanom internom postupe.

16. Na základe rozvrhu práce sú jednotlivé prípady pridelené sudcom/senátom určeným rozvrhom práce pre stanovený druh agendy náhodným výberom pomocou softvéru schváleného Ministerstvom spravodlivosti SR, pričom súčasne so zapísaním novej veci do systému softvér náhodne generuje senát/sudcu, ktorému je vec pridelená. Žiadny časový priestor medzi pridelením veci a generovaním náhodného výberu senátu/sudcu v skutočnosti neexistuje, ako to v svojich tvrdeniach implikuje a dokladá potvrdeniami súdu sťažovateľ.

17. Výsledok náhodného pridelenia konkrétnej veci sa na rozdiel od rozvrhu práce zaiste dotýka právneho postavenia účastníka konania (tu sťažovateľa), pretože určuje senát, ktorý o jeho súdnom prípade rozhodne. V tomto zmysle má pridelenie veci náhodným výberom niektorému zo senátov určených rozvrhom práce zásadný vplyv na realizáciu ústavného práva na „zákonného sudcu“, ktoré účastníkovi konania plynie z čl. 48 ods. 1 Ústavy SR. Platí však, že akt pridelenia veci senátu nie je administratívnym zásahom orgánu riadenia daného súdu v oblasti verejnej správy, ktorého zákonnosť by podliehala dohľadu správnych súdov.

18. Samotný proces pridelenia veci je súčasťou súdneho konania, a teda výkonu súdnej moci. K prideleniu prichádza síce na základe vydaného rozvrhu práce prostredníctvom elektronickej podateľne, avšak uvedené už nie je administratívnym postupom v rámci verejnej správy. Pridelenie veci konkrétnemu senátu alebo samosudcovi je súčasťou súdneho konania po podaní návrhu (žaloby), preto patrí do výkonu súdnej moci a nie do verejnej správy ako osobitné administratívne konanie. Postup príslušného súdu pri pridelení veci, vrátane pravidiel stanovených rozvrhom práce, možno preskúmať na námietku účastníka v riadnom inštančnom postupe nadriadeným súdom, ktorý je oprávnený rozhodnúť o opravnom prostriedku v danej konkrétnej veci. Tento postup sťažovateľ aj využil, keď proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Cob/46/2021-335, 7Cob/47/2021-335 zo dňa 12.04.2022 podal dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky, v ktorom okrem iného namietal aj porušenie práva na zákonného sudcu pri pridelení veci senátu 7Cob Krajského súdu v Prešove, pričom dôvodil tými istými skutočnosťami, aké uviedol aj v správnej žalobe proti inému zásahu žalovaného v tu prejednávanej veci.

19. Rovnako sa s posúdením spornej otázky vysporiadal aj senát 3S kasačného súdu v rozsudku sp. zn. 3Svk/18/2023 z 27.09.2023, keď za podobných skutkových a právnych okolností potvrdil neprípustnosť súdneho prieskumu úkonu pridelenia senátu podľa rozvrhu práce krajského súdu v rámci konania o správnej žalobe proti inému zásahu orgánu verejnej správy. Toto rozhodnutie prešlo kontrolou ústavnosti v rámci rozhodovania o podanej ústavnej sťažnosti, ktorú Ústavný súd SR v časti namietaného porušenia práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR uznesením č. I. ÚS 168/2024-13 z 19.3.2024 odmietol, pričom v odôvodnení uviedol nasledovné, cit:

„13. Definičným znakom iného zásahu orgánu verejnej správy je v prvom rade to, že mal byť vykonaný v oblasti verejnej správy. K záveru potvrdenému v napadnutom uznesení, že pridelenie veci sudcovi vykonané na základe rozvrhu práce ako interného aktu riadenia súdu v oblasti výkonu súdnictva nemožno vyhodnotiť ako akt (vhodnejšie by bolo úkon, pozn. ústavného súdu) v oblasti verejnej správy, nemá ústavný súd námietky, považuje ho za dostatočne odôvodnený a zároveň nevykazujúci znaky svojvôle pri výklade a aplikácii na vec sa vzťahujúcich ustanovení Správneho súdneho poriadku. Preto možno uzavrieť, že sťažovateľkou namietaný iný zásah orgánu verejnej správy nebol vykonaný v oblasti verejnej správy.

14. Druhým definičným znakom iného zásahu orgánu verejnej správy je požiadavka, aby sa tento navonok prejavil, a to priamym dotykom na právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzickej a právnickej osoby. Podľa ústavného súdu možno aj záver, že adresátom rozvrhu práce nie je žiadny vonkajší subjekt, na čom nič nemení ani skutočnosť, že je zverejňovaný, resp. že ani určenie sudcu (na základe rozvrhu práce, pozn. ústavného súdu) nepredstavuje iný zásah do práv sťažovateľky, považovať za ústavne udržateľný. Možno teda ustáliť, že napadnuté pridelenie veci sudcovi na základe rozvrhu práce nemá povahu rozhodnutia o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby.

15. Samotný záver, že v predmetnej veci nejde o iný zásah orgánu verejnej správy, ktorého zákonnosť by mohol správny súd preskúmať, vyvedený z nedostatku jeho definičných znakov prezentovaných v bodoch 13 a 14 tohto uznesenia, vedie k záveru, že krajský súd správne identifikoval neodstrániteľný nedostatok procesnej podmienky, ktorý mu bránila v meritórnom prieskume podanej správnej žaloby.

16. I keď možno odôvodneniu napadnutého uznesenia vytknúť čiastočnú rozpornosť, resp. sa pozastaviť na tým, že najvyšší správny súd napadnutým uznesením odobril krajským súdom zvolený procesný postup podľa § 18 ods. 1 SSP, pričom v okolnostiach prejednávanej veci nebolo vylúčené, aby predmetné konanie vyústilo aj do iného procesného rozhodnutia krajského súdu [napr. podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP, § 99 písm. b) SSP], akékoľvek z uvedených procesných rozhodnutí vedie v konečnom dôsledku k záveru, že správny súd sa správnou žalobou nezaobrá.

...

19. S prihliadnutím na dosiaľ uvedené je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska udržateľný záver najvyššieho správneho súdu, ktorým sa stotožnil s názorom krajského súdu, podľa ktorého pridelenie veci sudcovi na základe rozvrhu práce nie je aktom či úkonom vydaným v oblasti verejnej správy, a teda ani iným zásahom orgánu verejnej správy, ktorého zákonnosť by mohol preskúmať. Preto pokiaľ bola na uvedenom základe kasačná sťažnosť smerujúca proti napadnutému uzneseniu

krajského súdu zamietnutá napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu bez meritórneho prejednávania veci, nebola podľa názoru ústavného súdu sťažovateľke odňatá možnosť konať pred súdom. Navyše, ústavný súd dodáva, že podstata výhrad sťažovateľky smeruje k otázke posúdenia ústavného práva na zákonného sudcu, ktoré námietky sú pre sťažovateľku v rámci princípu subsidiarity stále uplatniteľné v inom konaní pred všeobecnými súdmi. Preskúmané konanie nemôže predstavovať pomyselnú „skratku“ v rámci ochrany základných práv sťažovateľky a suplovať či predbiehať tak právomoc všeobecných súdov.

20. K namietanému čl. 46 ods. 2 ústavy ústavný súd uvádza, že zaručuje ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhájitelným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. V tomto rozsahu (pokiaľ ide o garantovanie práva na prístup k súdu) predstavuje čl. 46 ods. 2 ústavy lex specialis vo vzťahu k všeobecnejšiemu čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj v prípadoch, keď právo na prístup k súdu účastníka súdneho konania má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, je súd konajúci vo veci viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy.

...

29. ... Zohľadňujúc v tomto prípade zjavne silnú hypotetickosť sťažovateľových námietok, resp. absenciu relevantnej pochybnosti týkajúcej sa nerešpektovania práva náhodného výberu zákonného sudcu a neodňatia veci zákonnému sudcovi, ďalej zjavnú nemožnosť priamym spôsobom preukázať kritériá náhodného výberu zákonného sudcu súdmi zúčastnenými na rozhodovaní v tejto veci, ako aj ďalšie práva (napr. právo nazerať do spisu, právo podať námietku zaujatosti) sťažovateľa, ktorých realizácia v priebehu konania dotvára a zabezpečuje ochranu ústavného základného práva na zákonného sudcu, však ústavný súd dospel k záveru, že k zásahu do materiálnej podstaty namietaného základného práva na zákonného sudcu v tomto prípade nedošlo.“

20. Pokiaľ ide o otázku preskúmateľnosti úkonu pridelenia sudcu náhodným výberom podľa rozvrhu práce v rámci správneho súdnictva, citované závery prijaté Ústavným súdom SR sú podľa kasačného súdu v plnom rozsahu aplikovateľné i na prejednávanú vec. Je preto zrejmé, že odmietnutím správnej žaloby nedošlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, ani k odmietnutiu spravodlivosti, a to i napriek skutočnosti, že v Ústavným súdom SR preskúmanej veci o druhovo rovnakej žalobe rozhodol krajský súd odlišne, a to zastavením konania a postúpením veci Ministerstvu spravodlivosti SR ako príslušnému orgánu. V tejto súvislosti sám Ústavný súd v bode 16. citovaného uznesenia pripustil, že v prípade podania takejto žaloby nebolo vylúčené, aby predmetné konanie vyústilo aj do iného procesného rozhodnutia krajského súdu, napr. i do odmietnutia správnej žaloby z dôvodu jej neprípustnosti, keďže akékoľvek z možných procesných rozhodnutí vedie nevyhnutne k záveru, že správny súd sa správnou žalobou nezaoberá.

21. Ak sťažovateľ namietal, že správny súd aj napriek jeho výslovnej žiadosti vo veci nenariadil pojednávanie, čím mu odňal možnosť konať pred súdom, kasačný súd pripomína, že § 107 SSP síce stanovuje povinnosť správneho súdu nariadiť pojednávanie, ak o to požiadajú aspoň jeden z účastníkov konania, avšak to súčasne za predpokladu, že rozhoduje vo veci samej. Ak správny súd rozhodol uznesením o odmietnutí žaloby z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP, nerozhodoval vo veci samej. Vychádzajúc z príslušných ustanovení SSP takéto rozhodovanie dôvodne nebolo spojené s nariadením pojednávania. Kasačný súd námietku sťažovateľa v tomto smere vyhodnotil ako neopodstatnenú.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti kasačný súd námietky sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti považoval za nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia správneho súdu. Preto kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

23. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd s poukazom na § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 a § 168 SSP tak, že sťažovateľovi nárok na náhradu trov kasačného konania nebol priznaný z dôvodu jeho neúspechu v kasačnom konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania vrátane kasačného zo zákona nevyplýva.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods. 4 prvá veta SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.